

Hồi thứ hai mươi lăm

Cần khôn tâm thức

Tên quang lộ dẫn đến thành Quan Đô, xuất hiện đám kỵ sĩ, độ trên ba mươi người. Dẫn đầu là Thi San Hào với ngọn đại kỳ thêu ba chữ Thiên Sơn phái. Thi San Hào hối thúc các cao thủ Thiên Sơn ra roi cho ngựa phi nhanh hơn.

Đoàn kỵ sĩ Thiên Sơn phi ngựa vụt qua gian nhà tranh, trong nhà có ba người. Họ chính là Vô Cát Nhược, Bạch Hạc tiên cô Tuệ Nam và Tỳ Bà công chúa Tiểu Chi. Thấy nhóm cao thủ Thiên Sơn hối hả, Tuệ Nam không khỏi thắc mắc hé cánh cửa nhìn theo.

Nàng vừa quay vào thì nghe tiếng chim hạc kêu lạnh lạnh trên không trung. Tuệ Nam mừng rỡ, phi thân ra ngoài, đưa ngọc tiêu, thổi luôn một điệp khúc dồn dập.

Chỉ trong chớp mắt, Bạch nhi từ trên cao vỗ cánh từ từ đáp xuống. Bá Ngôn trên lưng hạc phi thân xuống. Nàng mừng rỡ nói:

- Tỷ tỷ...

Trong nhà Cát Nhược và Tiểu Chi cũng bước ra. Cát Nhược đến bên cạnh Bá Ngôn:

- Chúng ta lại có duyên gặp nhau nữa rồi.

Bá Ngôn liếc Cát Nhược, rồi quay sang Tiểu Chi:

- Xem chừng ngôn phong của công tử rất là lợi hại.

Cát Nhược cười hì hì:

- Tất nhiên là lợi hại rồi, nhưng so với Bá Ngôn chắc không sánh bằng.

Bá Ngôn lẩm nhẩm hai cánh môi, truyền âm nhập mật nói với Cát Nhược:

- Công tử đã dụng xảo ngôn thế nào mà tỷ tỷ và Tỳ Bà công chúa hết hăm hè nhau vậy.

Cát Nhược dụng thuật truyền âm nhập mật đáp lại:

- Họ không hận thù nhau nữa, và còn xem nhau như tỷ muội.

Bá Ngôn liếc qua Tuệ Nam, tiếp tục nói với Cát Nhược:

- Cả tỷ tỷ lẫn công chúa đều hoan hỉ hả. Công tử thật là có số đào hoa... Chúc mừng .. Chúc mừng.

Bá Ngôn quay sang Tuệ Nam:

- Tỷ tỷ... Đáng lẽ ra Bá Ngôn đã theo các vị xuống địa huyết, nhưng cuối cùng phải trở lên, bởi không thể mở cánh cửa đá.

- Bá Ngôn theo sau chân tỷ tỷ à.

Bá Ngôn gật đầu:

- Bá Ngôn ngỡ các người đã bị kẹt bên dưới đó rồi, liền quay về báo với sư phụ. Nhưng đến nhà thì mới biết, Bách Linh động đã bị kẻ lạ xâm nhập rồi.

Tuệ Nam hốt hoảng hỏi Bá Ngôn:

- Sư phụ có sao không?

- Sư phụ đã phục hồi được công lực, và xuất sơn đến đại hội Long Hoa... Người để lại di thư, nếu có chuyện gì xảy ra, nhất nhất Bá Ngôn liên lạc cho tất cả các môn phái trong giang hồ báo cho họ biết Thần Vương Kim Mao đã tái xuất giang hồ. Tất cả mọi người phải liên kết, may ra mới có thể khống chế y.

Tuệ Nam quay lại Cát Nhược:

- Cát Nhược... Thần vương Kim Mao đã đột nhập Bách Linh động... Sư phụ Tiên Hạc cô phụ đã thân chinh xuất sơn rồi. Tuệ Nam phải đi giúp sư phụ một tay.

Nàng ôm quyền:

- Cát Nhược và công chúa bảo trọng.

Tuệ Nam quay lại Bá Ngôn:

- Chúng ta đến đại hội Long Hoa.

Nàng và Bá Ngôn phi thân lên lưng hạc. Cát Nhược vội vã nói với theo:

- Tuệ Nam .. Bá Ngôn... Để tiểu gia đi cùng với các người.

Tuệ Nam lắc đầu:

- Bạch nhi không thể chở ba người một lúc. Bây giờ Cát Nhược cùng với Tỳ Bà công chúa mau đến Bách Linh động, hợp nhất giao long, luyện thành Cần Khôn Tâm Pháp, rồi hãy đến sau. Tuệ Nam và sư phụ cố gắng kéo dài thời gian để kiềm chế Thần Vương Kim Mao không thể độc chiếm võ lâm, chờ hai người đến.

Cát Nhược khoát tay:

- Ta không thể để mẫu thân một mình mạo hiểm chống lại Thần Vương Kim Mao.

- Cát Nhược và Tiểu Chi đến lúc này không tiện đâu. Nếu có chuyện gì xảy ra cho hai người, lúc chưa luyện thành Cần Khôn tâm pháp, thì ai sẽ khống chế Thần vương Kim Mao sau này. Cát Nhược hãy yên tâm đi... Trong một sớm một chiều, Thần vương Kim Mao chưa thể làm gì được sư phụ và Tuệ Nam.

Nàng mỉm cười để động viên Cát Nhược:

- Bách Linh động ở tại La Phù sơn. Nơi tĩnh tu của sư phụ... Thần vương Kim Mao đã khai thông cửa động, hai người đến đó ngay, mà tìm Cần Khôn tâm pháp... Tuệ Nam chờ hai người ở Đại hội Long Hoa. Bảo trọng.

Tuệ Nam cúi xuống nói vào tai Bạch nhi:

- Bạch nhi... Chúng ta đi thôi !

Bạch nhi kêu một tiếng, vỗ cánh bay vụt lên bầu trời xanh thẳm.

Cát Nhược thét lớn, nói với theo:

- Tuệ Nam nói với gia mẫu bảo trọng. Cát Nhược sẽ đến ngay với người.

Bạch nhi đảo một vòng, rồi mới bay vụt đi.

Cát Nhược nhìn lại Tiểu Chi Chàng nói:

- Tứ Đại Thiên vương đệ tử của Càn Khôn thượng nhân đã viên tịch hết ba, còn lại một Thần Vương. Không ngờ Thần Vương lại muốn làm bá chủ vũ lâm. Chúng ta phải ngăn cản y lại thôi.

- Muội và tiểu ca mau đến Bách Linh động.

Cát Nhược gật đầu. Hai người liền trở luôn tuyệt pháp Vô Hình kỳ tuyệt bằng mình đi vun vút. Trong lòng nóng như lửa đốt, nên suốt đoạn đường dài, Cát Nhược và Tiểu Chi chẳng khi nào dừng bước.

Trời sập tối, hai người đến được La Phù sơn. Trong buổi chiều hoàng hôn, La Phù sơn thật là thanh tịnh và vắng vẻ, đúng là một danh lam thắng cảnh có một không hai của Trung Nguyên.

Cát Nhược và Tiểu Chi theo con đường độc đạo duy nhất tiến thẳng lên La Phù sơn. Trên La Phù sơn, ngoài hai căn nhà bằng gỗ, tuyệt nhiên chẳng có cung cấm nguy nga gì cả.

Cát Nhược không ngờ Tiên Hạc cô phụ và Tuệ Nam với Bá Ngôn lại có cuộc sống thanh tịnh như vậy, mặc dù trước đây mẫu thân chàng từng là vương nương tại Tây Hạ.

Cát Nhược và Tiểu Chi vào trong gian nhà cây thứ nhất thấy hai bài vị trên trang thờ. Một khắc ngoại danh Nam Cung Vương Tiêu Quân Bảo, một khắc ngoại danh Bắc Cung Vương Hà Trường Phong.

Cát Nhược đứng trước trang thờ cùng với Tiểu Chi, mà lòng xúc động không ngăn được lệ chảy xuống hai khóe mắt. Nếu đúng như lời Ngọc Diện Thất Tinh La Sát nói thì chàng có họ Tiêu chứ không phải họ Võ.

Tiểu Chi cũng chẳng khác gì Cát Nhược. Nàng cũng không ngờ thanh am của Tiên Hạc cô phụ lại có bài vị của phụ thân mình Hà Trường Phong.

Tiểu Chi bất giác nắm tay Cát Nhược:

- Tiểu ca...

Cát Nhược quay lại nhìn nàng:

- Chi muội...

Tiểu Chi bậm môi một lúc mới nói:

- Bá mẫu thờ cả hai bài vị của thân phụ.

- Chắc bá bá chết, gia mẫu ân hận lắm.

Cát Nhược và Tiểu Chi đốt hai nén nhang cắm lên bệ thờ. Cả hai hành đại lễ ba lần mới đứng lên. Cát Nhược nói:

- Bách Linh động có lẽ ở phía sau La Phù sơn.

Tiểu Chi gật đầu. Hai người liền đi vòng ra sau núi. Quả như họ đoán, phía sau núi là cửa hang khổng lồ, nhưng đã mở ra rồi. Ngay bên cạnh cửa hang là ngôi mộ đá to lớn. Tám

bia bằng thạch lam, chạm khắc tinh xảo. Trên tấm bia, khắc hàng chữ, nét như rồng bay phụng múa:

Nam Cung Vương Tiêu Quân Bảo chi mộ.

Cát Nhược đứng trước lăng mộ của Nam cung vương, mà lòng thổn thức vô cùng. Mười m ấy năm dài dằng dặc, chàng mới đứng đối diện với người thân sinh thành ra mình. Mười mấy năm, chàng mới biết được thân phận của mình và thân phận đó thật là trở trêu, khi s ự thật rõ ràng thì Cát Nhược lại là kẻ đối đầu với nghĩa phụ Vô Cát Vũ.

Cát Nhược đứng mãi một lúc lâu, đến, đến khi Tiểu Chi lên tiếng, chàng mới giật mình cắt dòng hồi tưởng miên man.

- Tiểu ca... chúng ta hãy vào Bách Linh động.

Cát Nhược gật đầu. Hai người liền băng luôn vào động. Vách đá hai bên trơn lì, thỉnh thoảng cả hai phải dừng bước quan sát những cánh cửa đá đã bị mở toang hoác. Họ vào sâu trong động, và chỉ dừng lại trước một căn thạch cốc bề bộn. Cát Nhược và Tiểu Chi bước vào căn thạch phòng ấy mới biết Thần Vương Kim Mao sau khi hàm thụ võ công trong thạch phòng này liền dụng công lực phá hủy tất cả những khẩu quyết khắc trên vách.

Hai người quan sát khắp phòng, đi qua gian thứ hai, ngoài cửa có khắc nửa phần trên con rồng. Bên trong cũng một sự hỗn loạn, những pho tượng bị phá nát, nằm ngổn ngang.

Cát Nhược nói với Tiểu Chi:

- Chi muội, có lẽ những pho tượng này là những chiêu thức của Linh tổ sư Càn Khôn thượng nhân để lại, chúng đã bị Thần Vương Kim Mao phá hủy hết rồi.

Tiểu Chi chỉ tay về phía vách đá lam thạch giống như vách đá dưới mộ huyết của Càn Khôn thượng nhân.

- Tiểu ca thấy vách đá này thế nào ?

Cát Nhược quan sát vách đá đó.

Nó rất giống phiến đá lam thạch dưới mộ huyết linh tổ sư.

- Chúng ta mở thử nó ra coi.

Cát Nhược gật đầu. Chàng và Tiểu Chi liền vận công áp tay vào phiến đá Lam thạch. Hai người cố sức đẩy, nhưng tuyệt nhiên vẫn không làm sao đẩy được phiến đá đó xê dịch.

Cát Nhược nói với Tiểu Chi:

- Chi muội hãy tránh ra một bên.

- Tiểu ca tính dụng công lực phá hủy phiến đá này à ?

Cát Nhược gật đầu.

Tiểu Chi khoát tay.

- Chi muội nghĩ không được đâu... Nếu dụng công lực phá được nó, thì Thần vương Kim Mao đã phá hủy rồi. Tiểu ca không nhớ chúng mình đã có Hợp nhất giao long. Sao không hợp nhất giao long.

Cát Nhược vỗ đầu mình:

- Chi muội thông minh... Tiểu ca tự đứng lại ngu tối quá.

Tiểu Chi chỉ lên phía trên phiến đá lam thạch:

- Tiểu ca xem kìa.

Cát Nhược nhìn theo tay Tiểu Chi Chàng nhận ra hai bên phiến đá, một là đầu rồng, bên kia là đuôi rồng.

- Tiểu ca và Chi muội phải ráp con rồng lại. Phía sau phiến đá lam thạch này đứt khoát là Càn khôn tâm thức rồi.

Chàng và Tiểu Chi chia ra hai phía, rồi vận công ráp đuôi rồng nhập vào đầu rồng, nhưng cả hai ngẩn ngơ, đứng thất thần.

Cát Nhược và Tiểu Chi không ngạc nhiên sao được, khi họ đã vận dụng đến tận thứ mười hai nguyên nguyên chân khí mà không thể đẩy hai khối đá đầu rồng và đuôi rồng nhúc nhích.

Cát Nhược nheo mày:

- Tại sao chúng ta không đẩy được... Với công lực của tiểu ca và Chi muội, vẫn không xô dịch đầu rồng và đuôi rồng ráp lại với nhau, thế thì chẳng còn cách gì có thể ráp con rồng này lại được.

Tiểu Chi thở dài. Nàng ngồi luôn bên cạnh chiếc đuôi rồng, mà suy nghĩ.

Cát Nhược đi tới đi lui:

- Chúng ta ở Bách Linh động trong khi gia mẫu và Tuệ Nam lại đang ngóng đợi chúng mình.

Cát Nhược dừng bước ngay bên Tiểu Chi:

- Hay chúng tay rời đây, mà đến đại hội Long Hoa giúp gia mẫu với Tuệ Nam.

Tiểu Chi thở dài thườn thượt nhìn Cát Nhược:

- Chưa luyện thành càn khôn tâm thức, Chi muội và tiểu ca sẽ làm họ thất vọng mà thôi. Theo di ngôn của lệnh tổ để lại dưới mộ huyết, không có càn khôn tâm thức thì không ai có thể chống đặng Thần vương Kim Mao.

- Chẳng lẽ tiểu ca và muội đứng ở đây mà nhìn phiến đá này, để mặc cho gia mẫu sống chết ra sao thì ra à. Không... Tiểu ca không thể bỏ mặc người. Tiểu ca dù có chết cũng không bỏ mặc những người thân.

Cát Nhược nghiêm mặt:

- Tiểu ca đi đây. Chi muội hãy ở lại đây.

Cát Nhược quay lưng toan bước đi, Tiểu Chi gọi lại:

- Tiểu ca...

Cát Nhược dừng bước ngay lại.

Tiểu Chi liền nói:

- Muội vừa mới nghĩ ra cách hợp nhập giao long, nếu lần này không hợp nhất được, thì muội sẽ cùng đi với tiểu ca ly khai Bách Linh động.

- Muội vừa nghĩ ra cách gì ?

- Dưới mộ huyết lĩnh tổ sư, muội và tiểu ca đã hàm thụ nguyên khí của người. Chỉ còn cách duy nhất dụng nguyên khí đó thử một lần xem sao. Nếu không mở được phiến đá lam thạch này, chúng ta không còn cách gì khác.

- Được rồi... Chúng ta thử một lần coi.

Cát Nhược và Tiểu Chi liền cởi trang phục bên ngoài, cả hai cùng một lượt vận công. Hình xăm trên người họ hiện rõ.

Tiểu Chi nói:

- Chúng ta hợp nhất giao long.

Nàng vừa nói vừa vận khí phát luôn hình nửa đuôi rồng ẩn hiện ngay vùng đan điền mình chiếu lên phiến đá lam thạch. Bên đây Cát Nhược cũng làm giống Tiểu Chi.

Trên phiến đá lam thạch, đầu rồng và đuôi rồng từ từ nhích lại với nhau, cho đến khi chúng ráp thành nguyên con rồng. Cũng vừa lúc có tiếng rè rè phát ra. Hai khối đá đầu và đuôi rồng, trượt ráp lại với nhau thành một con rồng đang nhe nanh múa vuốt vẩy vùng trên không trung.

- ầm...

Phiến đá lam thạch sau tiếng nổ khủng khiếp, tách làm hai. Gió lốc cuốn cuộn từ phía sau thốc vào, đẩy luôn Cát Nhược và Tiểu Chi thối về sau mười bộ.

Cả hai nghiêng rặng gượng đứng, nhưng tưởng chừng như gió lốc muốn hốt họ nhấc bổng khỏi mặt đất để ném đi.

Cát Nhược thét lên một tiếng, bỏ luôn trao công xuống mặt đá.

- Bốp.

Thủ pháp của chàng lún sâu vào đá, quán cứng để giữ cho thân thể khỏi bị lốc gió cuốn phăng về phía sau. Tả thủ còn lại, Cát Nhược đưa về phía Tiểu Chi.

Chi muội hãy nhìn về phía tiểu ca.

Tiểu Chi với qua nắm tay Cát Nhược.

Lốc gió càng lúc càng dữ dội, đến nỗi thân ảnh của hai người cứ như bập bênh trôi trên sức gió. Cát Nhược cố bấu năm ngón tay xuống mặt đá, thân thể chàng phát ra những tiếng kêu răn rắc.

- Tiểu Chi... Cát Nhược không thể nào chịu nổi nữa rồi.

Tiểu Chi nghiêm giọng nói:

- Tiểu ca... Chi muội vận chuyển chân nguyên truyền cho tiểu ca đây.

- Không được... Chi muội không được làm vậy.

- Nếu không hợp nhập công lực của Chi muội, tiểu ca khó giữ được mạng mình và mạng của Chi muội. Chúng ta phải hợp nhất nguyên khí như hợp nhất giao long.

Tiểu Chi thét lớn:

- Tiểu ca, hãy nhận chân nguyên của Chi muội.

Nàng vừa nói vừa vận chuyển khí công, theo ngõ mạch môn truyền qua Cát Nhược. Gió lốc từ phía sau phiến đá càng lúc càng dữ dội, năm ngón tay thảo công của Cát Nhược bầu trên mặt đá rướm máu tuôn ra.

Nguyên khí chân nguyên của Tiểu Chi trút vào nội đan Cát Nhược ào ào. Cát Nhược thấy đan điền mình căn lên như quả bóng đã được bơm hơi phồng cứng. Sinh mạng chàng và Tiểu Chi như chỉ mảnh treo chuông. Cát Nhược liền lấy luôn dòng nguyên khí đó nhập vào nội lực của mình.

Hai luồng nguyên khí hội nhập vào với nhau, Cát Nhược thấy chẳng còn lốc gió nào xoáy cuộn đến mình nữa, mặc dù y trang chàng vẫn giữ phành phạch, hai chân Tiểu Chi vẫn hồng khô khỏi mặt đất.

Cát Nhược mới hiểu, nguyên khí của chàng và Tiểu Chi hợp lại mới chính là chân khí hợp nhất giao long của Lịnh tổ sư.

Cát Nhược đứng sừng người lên, và nhận thấy rằng những lốc gió kia không thể nào đủ sức thổi bay mình được.

Cát Nhược ôm cứng Tiểu Chi trong vòng tay bước thẳng qua phiến lam thạch.

Qua khỏi phiến lam thạch. Cát Nhược và Tiểu Chi ngạc nhiên khi chẳng còn chịu sức gió xoáy khủng khiếp như ở ngoài căn thạch phòng, mà chỉ thấy những luồng gió hiu hiu từ bốn xung quanh ve vuốt hai người mà thôi.

Ngay chính giữa căn phòng là một khối bích ngọc đỏ au, phát ra những luồng ánh sáng huyền ảo.

Trong khối bích ngọc, có hình con rồng đang lượn lơ uốn khúc. Hình rồng đó theo một chu trình lập đi lập lại không hề thay đổi.

Tiểu Chi thấy con rồng trong khối bích ngọc quá lạ mắt, tưởng như nó là con vật thật nên nhìn mãi mà không biết chán.

Cát Nhược quan sát khắp chung quanh, không thấy ngôn tự nào để lại . Chàng thất vọng vô cùng:

- Chúng ta mạo hiểm, mở phiến đá vào trong này, cũng chỉ có mỗi tảng bích ngọc này mà thôi, chứ không thấy khẩu huyết Càn Khôn tâm thức.

Cát Nhược thở dài một tiếng:

- Tiểu ca và Chi muội làm chuyện vô ích.

Tiểu Chi nắm tay Cát Nhược:

- Tiểu ca hãy nhìn con rồng trong khối bích ngọc này đi. Hình như nó đang dạy cho chúng ta một lối luyện công nào đó.

Nghe Tiểu Chi nói. Cát Nhược chăm chăm chiếu ánh mắt nhìn mình rồng đang vẫy vùng, uốn lượn trong khối bích ngọc. Hình con rồng trong khối bích ngọc vờn thân, các móng vuốt bỏ xuống, rồi lại cất đầu lên tiếng thật là sống động. Sau mỗi lần vờn vuốt, quấy đuôi, vận mình nó lại trở về tư thế ban đầu.

Cát Nhược quay lại nhìn Tiểu Chi:

- Đúng rồi... Có thể con rồng này đang biểu diễn chiêu thức, và công phu mà lệnh tổ sư đặt tên là Càn Khôn tâm pháp.

- Thế thì tiểu ca còn chờ gì nữa, không theo đó mà luyện công. Tiểu ca thành công càng sớm, thì chúng ta ly khai chỗ này sớm chừng này.

Cát Nhược gật đầu.

Chàng liền theo những thế uốn lượn của hình rồng trong khối bích ngọc mà luyện thủ pháp lẫn thân pháp. Cát Nhược càng luyện càng thấy hứng thú vô cùng, chàng có cảm tưởng mình đang hóa thân thành giao long vẫy vùng trong vũ trụ.

Cát Nhược nói với Tiểu Chi:

- Chi muội... Hãy nép vào vách đá... Tiểu ca thử phát công lực coi.

Tiểu Chi nhanh chóng nép sát vào vách đá.

Cát Nhược từ dưới vịn mình đã vụt lên hai trượng. Thân người chàng duỗi dài trong khoảng không, song thủ vươn ra chẳng khác nào vuốt giao long. Từ mười đầu ngón tay của Cát Nhược, xuất hiện mười đạo tử quang sáng ngời bổ thẳng xuống mặt đá, tưởng như vuốt rồng.

- ầm !...

Cát Nhược trụ thân xuống nhìn mười cái lỗ cháy đen in trên mặt đá. So mười chiếc lỗ cháy đen này với nội lực chàng phát tán bằng Tàn Sát Lệnh thiết trượng huyết lâu tại Long Hoa đảo, thì Tàn Sát Lệnh chả là gì cả.

Cát Nhược quay lại Tiểu Chi:

- Chi muội... Tiểu ca đã luyện thành Càn Khôn tâm pháp của Lệnh sư tổ rồi.

- Muội chúc mừng đại ca

- Chúng ta rời khỏi chốn này thôi.

Tiểu Chi gật đầu.

Hai người ra ngoài thạch phòng. Lần này, Cát Nhược chỉ khẽ dùng chân nguyên nội thể phát ra thành công lực, con rồng bằng đá đã bị kéo dạt về hai bên. Phiến đá lam thạch lại đóng sập xuống, che chắn như cũ.

Chàng quay lại Tiểu Chi:

- Chúng ta đi thôi.

Tiểu Chi nhìn Cát Nhược mỉm cười nói:

- Tiểu ca đi trước đi... Bá mẫu và Tuệ Nam tỷ tỷ đang chờ.

- Chi muội không đi cùng với tiểu ca à.

- Chi muội đi theo sẽ vướng tay vướng chân tiểu ca, mà lúc này tiểu ca lại đang gấp.

Tiểu Chi thở dài một tiếng:

- Chi muội đã mất hết võ công rồi, không thể chạy theo kịp tiểu ca.

Cát Nhược lắc đầu. Bất thần, chàng choàng tay qua lưng của Tiểu Chi, kê miệng vào sát tai nàng:

- Tiểu ca lại không thể để muội ở đây một mình được.

Chàng vừa nói vừa nhắc bổng Tiểu Chi lên, trở luôn thân công hợp nhất giao long băng mình đi. Tiểu Chi nghe hai bên tai mình gió thổi rì rì, mà chân thì không hề chạm đất.

Nàng ngỡ như mình đang được Cát Nhược cắp bay bổng vào không trung.

00o